

# Учебни Материали - Конгрес "Кабала ле-Ам" - В ЕДНА МОЛИТВА

## **Урок 4 - Молитва над знанието**

### **1. Рабаш. Статия 12 (1991) "Тези свещи са святи"**

Главното – това е молитвата. Тоест човек трябва да се моли на Твореца, за да му помогне да върви над знанието. Тоест работата трябва да бъде в радост, сякаш той вече се е удостоил с духовно знание. И в каквато радост тогава би била неговата работа – в такава степен той трябва да моли Твореца да му даде тази сила да може да върви над знанието на тялото. С други думи, въпреки че тялото не е съгласно с тази работа заради отдаване, той моли Твореца единствено да може да работи в радост, както подобава на този, който служи на великия Цар. И той не моли Твореца да му покаже Своето величие и тогава той да работи в радост. А той иска Твореца да му даде радост в работата над знанието, така че това да е важно за човека, сякаш той вече има знание.

### **2. Рабаш. Статия 13 (1985) "Опора, крепост на моето спасение"**

Какво може да направи човек, когато иска да започне с възхвала, но сърцето му е затворено и той се чувства пълен с недостатъци и не може да отвори уста, за да произнесе песен и възхвала? Съветът тук е да върви над знанието, казвайки, че всичко това са "скрити хасадим". Т.е. той трябва да каже, че всичко това е милост - 'хесед', но то е скрито от него, защото той все още не е способен да види благото и насладата, които Твореца е приготвил за Своите творения. А след като той е издигнал възхвала на Твореца, т.е. той вярва над знанието, че всичко това е добро и милост, тогава той трябва да се моли, за да може Твореца да поправи сърцето му, за да стане то "Дом на моята молитва", което означава, че там ще се разкрие милосърдието на Твореца и това се нарича "разкрити хасадим".

### **3. Рабаш. Статия 25 (1987) "Какво е това сериозност в духовната работа"**

Трябва да обясним думите: «Да се молим може само и единствено с цялата сериозност». С други думи, нашите мъдреци ни съветват защо човек трябва да се моли. Те ни казват: "само с цялата сериозност". С други думи, преди да се моли, човек трябва да види какво не му достига, така че той да моли Твореца да напълни този недостиг - 'хисарон'.

Затова си струва преди това човек да се провери, дали може да поеме върху себе си да върви с вяра над знанието, което се нарича "сериозност". И едва тогава да пристъпи към молитва, така че Твореца да установи вяра в сърцето му. Защото ако има вяра над знанието, той вече има всичко, както беше казано по-горе, че малкият се отменя пред големия.

#### **4. Рабаш. 638. "Злото начало на човека"**

Вяра се нарича това, което е над знанието, т.е. над природата, тъй като всичко, което е вътре в знанието се нарича вътре в природата на знанието. Защото това, което човек разбира, може да направи, ако не е склонен към мързел. Докато това, което е над знанието, той не е способен да направи. Следователно онова, което е над природата, се нарича чудо.

А всички чудеса се наричат с името на Твореца, т.е. това се смята за пробуждане свихе, а не за пробуждане отдолу, тъй като нисшият не е способен да направи нещо, намиращо се над природата, но за да му бъде направено чудо, човек трябва да се моли да му направят чудо.

#### **5. Рабаш. Статия 5 (1990) "Какво означава, че земята не е произвела плодове, докато не е бил създаден човекът, в духовната работа"**

Ние трябва да вярваме, че «Ти чуваш молитвата на всички уста», както казваме в молитвата, че Ти чуваш молитвата на всички уста. В такъв случай Твореца трябва да чува и твоята молитва също. И освен това, ако Той не чува молитвата на всички уста, тогава защо трябва да се молиш?

И тогава, когато човек стигне до това състояние, това е времето, когато човек може да каже, че върви над знанието. Тоест, въпреки че знанието е важно нещо и той вижда, че тялото говори със знание, но човек трябва да каже, че човек трябва да върви над знанието. Тоест, въпреки че тук виждаме противоречия, например, че много пъти той се е молил и не е получил никакъв отговор на молитвата си, а когато преодолее и върви над знанието, това се нарича "вяра над знанието".

#### **6. Рабаш. Статия 23 (1989) "Какво означава в духовната работа «Ако е погълнал марор, не е изпълнил дълга си»"**

Даже когато той стига до осъзнаване, че Твореца може да му помогне, той разбира, че истинският съвет се състои само в молитва, тялото идва и му дава да разбере: "Нали виждаш колко молитви вече си издигнал и не си получил никакъв отговор свише. В такъв случай защо трябва да се молиш Твореца да ти помогне? Защото виждаш, че не получаващ никаква помощ свише". Тогава той не може да се моли. И тук отново е необходимо преодоляване, т.е. преодоляване с вяра – да вярва, че Твореца всъщност чува молитвата на всички уста и за него няма значение дали човекът е способен, дали има добродетели или обратно. И той трябва да преодолява и да вярва над знанието, въпреки че знанието го задължава да каже – след като се е молил много пъти и все още не е получил нищо свише – в такъв случай как може да се моли отново. И това също се нуждае от преодоляване, т.е. да полага усилия над знанието и да се моли Твореца да помогне, за да може той да преодолее знанието си и все пак да се моли.

#### **7. Рабаш. 236. "Цялата земя е пълна с Неговата слава"**

Ако човек обърне сърцето си и се старае да върви в свойството на вяра над разума, с помощта на това той се подготвя и поправя, за да разкрие Лика. Както е посочено в Книга Зоар, че Святата Шхина е казала на раби Шимон бар Йохай: "Няма място, където да се скрия от теб". С други думи, във всички скривания, които той е чувствал, той е вярвал, че тук е затворена светлината на Твореца и това го е подготвяло до степента, в която той достига до разкриване на Лика на светлината на Твореца.

И това се нарича големина на вярата, която извежда човека от различни ниски състояния и скривания, ако човек се укрепва в нея и моли Твореца да Се разкрие.

#### **8. Рабаш. Статия 6 (1989) "Какво е «над знанието» в духовната работа"**

Вяра над знанието в работата означава, че човек трябва да вярва, въпреки че разумът не вижда, че това е така, и той има доказателства, че всичко е различно от онова, в което би искал да вярва – това се нарича вяра над знанието. Тоест той казва, че вярва, сякаш го вижда вътре в знанието – това е "вяра над знанието" в работата.

Това е огромна работа, която човек поема върху себе си и то е против неговото знание. Тоест тялото не е съгласно, но той все пак го

приема върху себе си, сякаш е в неговото знание. За такава вяра е необходима помощта на Твореца. Затова за такава вяра човек трябва да се моли Твореца да му даде сили да се уподоби на Него, сякаш вече е постигнал това в собственото знание. Но той не трябва да се моли на Твореца да му даде да разбере вътре в знанието, а да се моли на Твореца да му даде сили да приеме вярата над знанието, сякаш това е в неговото знание.

#### **9. Рабаш. 266. "Разсъдлив след вино"**

Който вярва в Твореца, че Той чува молитвата независимо, че когато той се моли всеки ден, той не вижда, че Твореца е чул неговата молитва, но въпреки това той още вярва, че Твореца чува молитвата. В същото време този, който вече се е удостоил, че за всичко, за което моли, Твореца изпълнява молбата му, вече не е нужно да вярва, че Твореца чува молитвата, защото вижда, че Твореца му дава това, което желае.

Затова мястото, където трябва да се вярва, се нарича тайна. А мястото на разкриване се нарича "вино на Тора". И човек трябва да се укрепи по отношение на вярата и на мястото, където може да получи състоянието на разкриване - че Твореца чува молитвата.

#### **10. Рабаш. Статия 28 (1987) "Какво е това «не прибавяй и не отнемай» в работата"**

Той трябва да вярва над знанието и да си представя, сякаш вече се е удостоил с вяра в Твореца в усещането в своите органи, и вижда и чувства, че Твореца управлява целия свят със свойството "Добър и Творящ добро". Въпреки че, когато гледа вътре в знанието, той вижда обратното, въпреки това той трябва да работи над знанието и така, че в неговото възприятие да е сякаш вече го усеща в органите, защото всъщност е така – Твореца управлява света със свойството "Добър и Творящ добро".

И тук той придобива важността на целта и оттук получава живот, т.е. радост от това, че се е приближил към Твореца и човек има възможност да каже, че Твореца е Добър и Творящ добро, и чувства, че има сили да каже на Твореца: "Ти ни избра измежду всички народи, обикна ни и ни пожела", защото той има за какво да благодари на Твореца. И доколкото чувства важността на духовното, дотолкова изгражда възхвала на Твореца.

